

**R. P. Antonii De Escobar Et Mendoza, Vallisoletani,
Societatis Iesv Theologi, Vniversæ Theologiæ Moralis,
Receptiores Absqve Lite Sententiæ nec-non
Problematicæ Disquisitiones ... Volumen ...**

Ivstitia Et, Ivs. Sex Libris totidem Tractatus appono, nempe de rerum
Dominio, de Restitutione, de Contractibus Gratuitis, de Contractibus
Onerosis, de Contractibus Fortunæ, de Contractibus Adminicularis, de
Quasi-Contractibus, & nonnullis Innominatis

Escobar y Mendoza, Antonio de
Lugduni, 1663

Cap. 3. Qua Confessione fiat satis Præcepto.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-80681](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-80681)

CAPVT III.

Qua Confessione fiat satis Præcepto.

Non fit satisfactio nisi per confessionem venialium. Quia non potest quis præcepto satisfacere, nisi rem præceptam exequatur: at confessio venialium in cap. *Omnis viri* que sexus, non præcipitur: ergo ea confessione satisfacere præcepto non potest. Vnde infero euidenter, si facta confessione venialium, quia solis venialibus grauatus quis erat, eodem anno in aliquod mortale incidere, obligatum esse ante finem anni, illius mortalis gerere confessionem: alias enim eo anno confessionem præceptam omitteret. Bonac. de penit. d. 5. q. 5. sect. 2. pun. 4. n. 33. Reginald. lib. 3. n. 38. Laym. d. 5. tr. 6. c. 5. n. 10. Valq. q. 90. a. 3. dub. 1.

Facta legitima confessione omnium mortalium, quæ tibi memorie occurrunt, & absolutione à Sacerdote accepta, satisfacis confessioni, non sionis præcepto, licet aliquorum mortalium tunc quas inuincibiliter fueris oblitus, nec obligatus es peccata ob. ea illo anno ad confessionem adducere. Quia tunc illo alias obligatus es, bis, vel ter confiteri, quod anno confessionem non est. Nauar. cap. 2. n. 9. Suar. d. 2. 3. sect. 1. Henric. l. 4. c. 4. n. 5. liter. D. Bonac. plures referens de pen. d. 5. q. 5. sect. 2. pun. 4. n. 32. Coninch. d. 5. dub. 9. n. 66. Palao 10. 4. tr. 2. 2. d. vnic. punct. 20. §. 3. num. 2.

Si post factam legitimam confessionem, in peccatum lethale quis incidat, non tenetur ex vi huius præcepti, illud eo anno fateri. Quia præceptum non est de Confessione facienda eo anno omnium peccatorum, quæ eo anno fuerint commissa, id enim apertius deberet explicari; sed præceptum fuit de confessione semel in anno faciendæ omnium peccatorum, quæ ad validam, & fructuosam confessionem fateri necessarium fuit. Quod si postmodum quis peccatum aliquod lethale committat, in confessionem anni sequentis poterit referuare. Victoria de confess. n. 137. Laym. l. 5. tr. 6. c. 5. n. 10. Reginald. l. 3. n. 38. Coninch. d. 5. dub. 7. n. 59. & alij recepti ex sententia.

Per confessionem illegitimam, nempe absque dolore, vel integritate non fit satis præcepto. Quia præcepto diuino de confessione faciendâ non satisfacis, cum inualide confiteris, ergo nec Ecclesiastico præcepto: hoc enim solum est præcepti diuini terminatio. Trident. sess. 14. c. 5. & can. 8. Suar. 10. 4. de pen. d. 3. 6. sect. 7. n. 3. & 8. Comit. l. 1. respons. moral. q. 19. Coninch. d. 5. dub. 9. n. 6. Laym. l. 5. tr. 6. c. 5. n. 11. Fagund. l. 1. c. 2. n. 5. Bonac. de pen. d. 5. q. 5. g. 2. pun. 4. n. 26. At sect. 2. sermo redibit.

Hinc infero, si te confitentem incurrere Synodalem excommunicationem, quæ ipso facto omittentibus confessionem annuam ferè in omnibus Diocesisbus est imposita. Quia vere confessionem omittis, idem enim est actum non fieri, ac fieri nullum. leg. Duo sunt Tit. ff. de testam. tutela. Nomine namque confessionis confessio valida debet intelligi. Ezech. & Mend. Theol. Moral. Tom. VI. Pars II.

Suar. d. 16. sect. 8. n. 1. Fagund. l. 1. cap. 4. n. 12. Bonac. d. 5. q. 5. sect. 2. pun. 4. n. 25.

Non impletur præceptum, si quis ex parte sua confessionem validam faciat, & Confessio. Non impletur ex malitia, vel ignorantia absolutionem tur præceptum non impertiat. Quia per eam confessionem primum, si non satisfacit diuino præcepto, quidem peccata soluta non sunt, sed adhuc retinentur, ut rursus ex malitia, vel ignorantia, vel ignorantia non terminatiuum. Suar. d. 36. sect. 7. n. 3. Coninch. absoluit. d. 5. dub. 9. n. 70. Nauar. sum. c. 10. n. 4. Fagundez lib. 1. cap. 4. nem. 5. Layman. lib. 5. tract. 6. cap. 5. num. 11.

CAPVT IV.

De causis excusantibus ab huius præcepti transgressione eiusque poenarum incurfu.

Rimo excusatur quis ab implendo hoc præcepto, si ei, vel alteri imminet vitæ, honoris, vel fortunæ grane damnum. Quia lex diuina, & Ecclesiastica, cum sit iugum suave, & onus leue, non censetur cum tanto detrimento obligare. At rursus, vel fort illud detrimentum honoris, quod ex confessione ipsa sublequitur, ut scilicet apud Confessarium minorem sortiatur æstimationem, opinioque, quam de eo conceperat, euanescat, non potest eum à præcepto excusare. Quia ille est agnatus secundo crimini effectus, etsi ob vitâ huiusmodi apud Confessarium notâ liceret, omittere præcepti huius obseruationem, raro daretur casus, in quo obligaret. Coninch. d. 5. dub. 3. n. 53. & omnes.

Potro sæpe quis potest à confessione vnus, alteriue peccati excusari, quod ex eius manifestatione graue damnum imminet, non tamen à manifestatione aliorum peccatorum, & consequenter nec à confessione annua faciendâ. Palao p. 4. tr. 2. 2. d. vni. pun. 20. §. 3. nu. 8. & alij communiter.

Si nullum in specie peccatum declares, non est tibi absolutio extra mortis articulum concedenda. Quia alienum est ab usu Ecclesiæ, sententiam absolutionis ferre, nulla causa specialiter iudicanda proposita. Laym. l. 5. tract. 9. cap. 5. num. 15. & alij. Vnde præceptum confessionis annuæ, si lethali piculo iretiris, non implebis.

Si non tua, sed Sacerdotis culpa defectus in absolutione contingit, excusatus eris à præcepto, & à poenis ei annexis, dum bona fide existimas, te esse absolutum. Secus erit, si bona fides cesset, & defectum agnoueris. Quia licet absolutio à te proxime non dependet, pendet tamen à te, absolutionem procurare, eique confiteri, qui absolutionem concedat. Si tamen aliquando id præstare non potes, à præcepto excusaris, tamen illud non impleas. Corduba q. 15. Suar. d. 36. sect. 8. n. 3. Fagund. l. 1. cap. 4. numer. 6.

18

Excusatur qui graue damnum vitæ, honoris, vel fortunæ timeret.

19

Sæpe quis potest à confessione vnus, alteriue peccati excusari, quod ex eius manifestatione graue damnum imminet, non tamen à manifestatione aliorum peccatorum, & consequenter nec à confessione annua faciendâ.

20

Si nullum in specie peccatum declares, non est tibi absolutio extra mortis articulum concedenda.

21

Excusaris à præcepto, & à poenis, si bona fide existimas, te esse absolutum, sed si agnoueris defectum, non excusaris.